

in gospodičin in le njim oponašal njih nemški jezik! — tudi tistim našim gospodom, ki slovenski jezik imenujejo „Bauernsprache“, se ne godí celó nič drugače; le poslušaj jih!

Da Ti ne govorim od tiste tukajsne navade, po kateri se v govorjenji v eno mer mešajo nemške besede s slovenskimi, opomnim le nekterih posebnost, ki jih slišiš skor pri vsaki Ljubljancanki-Nemki ali Ljubljancanu-Nemcu, kadar govorijo nemški. Tisti preljubi „aber“ — ponemčeni slovenski „pa“ — če greš le enkrat od Šenkavža do Tranče, slišiš gotovo dvajsetkrat na poti, — slovenski se (sebe) jim je tako vrašen in prirašen, da namesto nemškega „uns“ rabijo le slovenski „sich“ (se), na priliko „wir werden sich gewiss gut unterhalten“ itd., — tudi „allein“ und „selbst“ ne umejo nikoli prav ločiti; ker naš slovenski jezik ima le besedo „sam“ za nemški „allein“ in „selbst“, zato večidel ravno narobe govorijo „allein“ in „selbst“, na priliko „er wird es schon allein thun“, čeravno hočejo s tem reči „er selbst wird es thun;“ — če naše Ljubljancanke ali Ljubljancani (tudi tako imenovanih „bessern Stände“) hočejo po nemški reči, da je kdo ob pamet prišel, bojo vselej rekli: „er hat sich vermischt“, „er red't ganz vermischt“, zato ker se navadno v domačem jeziku pravi „se je zmešal“, „govori ves zmešan“; — da bi za zmešan kadaj rabili „verwirrt“, ne boš nikoli slišal; tako zvesto predstavljajo besede „der Bauernsprache“ v svoj nemški jezik; — „schlafen“ ne boš po pravilih nemškega jezika z „haben“ nikoli slišal „abwandlati“ (ne zameri, da tolikrat nemške besede rabim, pa želim, da bi razumeli moji rojaki in moje rojakinje vse), ampak vselej s „seyn“, na priliko „er ist lang geschlafen“, zato ker se v slovenskem jeziku rabi „jez sem spal.“

In tako bi Ti lahko naštel še sto družih posebnost, ki jih tudi „haute volée“ krajnska v nemškem jeziku posnema iz tistega svojega jezika, kterege — svoji materi in očetu na čast!! — „Bauernsprache“ psuje. Pa mislim, da že s tem sem te prepričal, da za take rojake in rojakinje (saj jih morebiti ni veliko) ne moreva nič boljšega storiti kakor moliti za-nje; „Oče odpusti jim, — saj ne vejo kaj delajo!“ saj ne vejo, da na svetu ni nobene „Bauernsprache“, sicer bi vsi jeziki mogli biti „Bauernsprachen“, ker nemški kmet govori nemški, francozki francozki itd. Vsak jezik je častitljiv, ker je jezik naroda, ki ga je Bog vstvaril!

Kaj jez o prebivavcih krajnskega mesta mislim? si me tudi vprašal v Svojem poslednjem listu, in mi rekel, da jih je Tvoj prijatelj Dunajčan imenoval „neugierig wie die Masen.“ Kar bi ti koli o svojih rojaci pisal, bi utegnil Ti enostransko sodbo imenovati, zato v takih okoljčinah raji berem, kar pišejo drugi, kot da bi svoje ljudi pretresoval sam. Da pa vse kar sem Ti pisal gori od slovenskega nemškega jezika Ljubljancanov in Ljubljancank, velja tudi od Krajnic in Kranjcov, le mi verjemi.

Ali si bral, dragi moj, lansko leto v „Leipziger Illustr. Ztg.“, kaj je neki popotnik o „Sprachgewirr-u“ ljubljanskega mesta neslanega pisal? Če nisi, beri saj sledečo humoristično pesmico, ki jo je zložil spoštovani pesnik gospod S. Jenko, v kateri nekako persiflira tisti Leipzigerčni „Sprachgewirr“. Kratkočasna pesmica se glasi takole:

Prepis.

Kislega še vedno lica
Vozi Karon stergan čoln,
V čolnu duše, kih pravica
Kliče pred Minosov tron.

Dve ste duši v čoln stopile,
Brez trebuha, brez petá;
Ravno kar ste se ločile
Od prijaznega mesa.

„Dva junaka iz Ljubljane!“
Čmerni Karon zanoslá,
Ko ob bregu čoln obstane;
Z čolna stopita duhá.

Veličastno, kakor paša,
Na stolnici kralj sedí,
K prvemu obrnjen vpraša:
„Kak si se poslužil dni?“

„Nič po krajnski, nichts, ich bitte,
Damit geht's mir nimmer recht;
s' ding ist bei uns nicht mehr site,
Ist für noble leut' zu schlecht.“

Minos gleda ga debelo,
Sam ne vé, če bi verjel,
Da pod sé Ljubljano belo
Sami Nemeč bi bil vzél.

K družemu se zdaj oberne,
Nemškovati začne ž njim;
„Niks tajó“, hitro ta zaverne,
„Jez le krajnsko govorim.“

Nemca v nemški raj postavi,
Kjer je zelje, pije pir;
Krajnca v raj slovenski spravi,
Kjer je žgance in krompir.

Stari urbar še poiše,
Jezzen zgrabi za peró,
Pa ime Ljubljane zbríše —
Ričet dá ji imé novó!

Kaj ne, da Ti pesmica dopada?

Željno pričakuje kmali spet kakega pisma

Tvoj Beloves.

Slovanski popotnik.

* Z novim letom je oddal g. Ljud. Vukatinović uredništvo „Gospodarskega lista“ g. Bogoslavu Šuleku. V 52. listu se je poslovil kot bivši urednik in je marsikaj spregovoril, kar tudi nam velja. „Mi še ležimo v nezavednosti polmertvi, brezdušni, brezživotni, slabotni, potišnjeni, uplašeni kakor dete!.. Še se ni unela iskrica blagodelna, da objame našo dušo, uname naše serce; še se ni zasvetila na obnebj zvezda, ktera bi nam kazala stezo našo; še se ni razjasnila tmina, še niso postale naše persi možke in junaške. Mi še nimamo čverste volje, ne kreposti, jo izpolnovati!..“ In na drugem mestu: „Siromaštvo naše ne leži v prazni mošnji, temuč v prazni duši, v hladnem sercu! Mi tožimo, zdihujemo, želimo, da nam bi bilo bolje; al smo pa kaj poskušali, se česa lotili, da se zgubičkov v gospodarstvu rešimo?“

* Za Horvaško in Slavonio so prišli naslednji koledarji za l. 1858 na svitlo: Národna knjiga od Iv. Filipovića; Hrvatski Koledar od dr. Ant. Starčića; Katolički Koledar od Vilh. Švelca; Zagrebački Šostar izdajan od L. Župana; Varaždinaec od Placer-a.

* Imenitnejši koledarji češki za l. 1858 so: Koleda; Časnik uráden od urednika slovenskih „Novin“ na Dunaji g. D. Licharda; Češko-moravská pokladnice; Poutnik z Prahy uredovan od V. Štulca; Vlastensky Kalendar od Filipka; Školnik in Slovník.

* Puškinu, najslavnejemu rusovskemu pésniku so namenili spomenik v Petrogradu postaviti.

Novičar iz avstrijskih krajev.

Iz Dunaja. † 21. decembra smo imeli tukajšni Slovani besedo v velikih Sperl-ovih sobanah. Zbrala se je silna množina gostov, med njimi naj imenitniši osebe, ki živé zdaj na Dunaji. Umetniki so se skazali, kakor se je po njih slavi pričakovati dalo. Tako gosp. Rubinstein, rojen Rus, morebiti prvi sedanjih pianistov, in gosp. Teršák eden naj izverstnijih igravcov na flavti. Pele so se posamezne pesmi češke, serbske in slovenske. Tudi mi Slovenci smo imeli pevko, ki nam je učinila čast. Bila je gospodična Irena žlahna Fichtenu-ova; ona je bila, kakor se je govorilo tu in tam, kraljica zabave, njeno petje je navdušilo celo družino. Nazadnje je speval močen kor „kitice“ spletene iz pesem vsih slovanskih narečij. Bila je to prva slovanska „beseda“ pravega imena od leta 1848. Bile so sicer tačas zlo vsako leto „besede“ pa le bolj priproste veselice, v ktere je prišel komur je bilo ljubo. V prave besede pa, ktere se prištevajo k najsijajšnjem Dunajskim veselicam, zamore le izverstna družina, ali po naročilu ali pa po povabljenji. — Ko je bilo končano petje in igra na glasoviru in na flavti, se je začela druga veselica. Jeli so leteti zamaški buteljki

proti stropu in vino se je penilo po dolgih kozarcih. Komaj je bilo mogoče najti prostora toliko je bilo gostov. Mojster Strauss s svojo družino nam je godel pri veseli večerji.

— Nadjamo se večkrat enakih zabav, ker želja po njih je bila občna. Morebiti bomo imeli predpustom slovansk bal, govori se saj zlo o njem.

Iz Kopra 21. decembra. B. Oznanite ljube „Novice“ svojim bravcom in mnogim prijateljstvom, kateri živijo sem ter tje po Slovenskem, naglo smert visoko spoštovanega in častitljivega gospoda Andreja Ulčnika, fajmoštra v Šmarji (Monte) blizo Kopra v Istri. Ta gospod so se rodili 29. novembra 1802 v vasi Zagaj St. Peterske fare na doljnem Štajerskem; bili so posvečeni za mašnika 22. avgusta 1830. Skoz 24 let so bili ali za namestnika ali potem za fajmoštra pri imenovani fari.

Predolgo bi bilo popisati vse njih zasluge za vero, cesarja in dom. Pojte sami v Šmarje in vidili bote vredjeno farno in njih prebivavce, kateri od svojega pokojnega fajmoštra podučeni spoštujejo vsako oblast in spolnujejo božje pa tudi posvetne zapovedi; vidili bote olepšano cerkev in farovž, lepo podučene v nauku kersanskem stare in mlade. Ko so se leta 1848 sardinske barke v bližnjem morji ošabno vozile in obračale svoje žrela proti lepim slovenskim goricam blizo Kopra, in je v bližnjih istrijskih potalijančenih mestih marsiktero serce kipelo za sovražnika; takrat so vzdignili ranjki gospod fajmošter Šmarski krepki glas svoj in z ljubeznjivo besedo nagovarjali svoje farmane k zvestobi do cesarja in domovine. Dnevi so bili takrat topli, in veliko je pomagala beseda modrega pastirja. Prisivitli cesar, spoznavši udanost in vernost ranjkega fajmoštra, so jim poslali zlati križ s krono za zasluge.

Pri pogrebu 12. dan t. m. so pokazali farmani, kako neizrečeno so ljubili svojega gospoda. Ko so Kerkavški tehant, gospod Jože Kutnar po sveti maši na prižnico stopili, in ko so začeli s krepko slovensko besedo govoriti v cerkvi natlačenim Šmarčanom od pokojnega fajmoštra, takrat ni bilo očesa, ktero bi ne bilo solz točilo, ni bilo poslušavca, kateri ni glasno jokal. Mlado in staro, ženske in moški, prijatli in nekdanji sovražniki pokojnega so na njegovem preranem grobu milo zdihovali in s tem očitno pokazali, kaj so jim ranji fajmošter bili. — Naj jim bode zemljica lahka!

Iz Ptujске okolice. A. S. Sprejmite ljube „Novice“ tudi enkrat iz našega kraja nekatere verstice. Na den B. D. M. prečistega spočetja smo pri sv. Lorencu v Slovenskih goricah lepo slovesnost obhajali; ta den smo namreč v turn potegnili véliki zvon, črez 20 centov težak, kterega nam je daleko po svetu sloveči mojster gosp. A. Samasa v Ljubljani vlil. Ta zvon so farmani napravili na spomin dobrega leta 1856. To leto je bilo skoro povsod prav rodovitno, posebno pa pri nas, kjer je prirastlo vsega v toliki obilnosti, da najstareji ljudje ne pomnijo tako dobre letine. Hvaležnost dobrotlivemu Bogu za pridelke imenovanega leta je izrečena tudi v pesmici, ki se je pri ti priložnosti pela, iz ktere povzememo sledeče verstice:

Veste, zakaj ste zvolili	Ž njim bi radi vi zapeli
Vélki zvon si farmani?	Čast no hvalo Večnemu,
Peneze zakaj vložili	Da ste lani dost našeli
V roke ste duhovnimi?	Vi na polji svojemu.

Novi zvon ste si zvolili	Ž njim bi radi hvalo dali
Dobrem' letu na spomin,	Ljub'mu Bogu vi 'z serca,
Ž njim bi radi vi spolnili,	Da ste lani dost nabrali
Kar želi vsak dober sin.	Vinca tud kaj dobrega.

Vélki zvon ste dali zlitu,
Da ob enim vse povem
Ker hvaležni čete biti
Večnem' Bogu, dobro vem! itd.

Veseljje se je bralo vsem na obrazu, in vse je težko pričakovalo čuti novi zvon; kadar se je zvon pervikrat

oglasil, ni bilo veselja ne konca ne kraja. Mnogi so rekli: „Kak lepo poje! Ta zvon nima daleko okoli nikdi para! Krajnci so pač le strici“.

Pri obedu so gostoljubni gosp. župan Ant. Jaklin med dostimi drugimi zdravicami tudi gosp. Samasa-tu, ki nam je z novim zvonom toliko veselja napravil, serčno „živio“ zakliknili, kar so vsi pričijoči gospodje enodušno ponovili. Tako smo serčno vesel den sprevodili, kateri bo Lovrenčanom vedno nepozabljen ostal. Častitemu gosp. župniku Ant. Jaklin-u, pa gré hvala, da so s krepko besedo svoje farane napravili, da so si novi zvon omislili.

Iz Reke 28. decembra. Zelo prijetni dnevi jesenski, kakoršnih še stari ljudjemalo pomnijo, so nam napravili tudi prav vesel in prijeten početek zime. Podnebje je večidel jasno, noči so malo hladne, v jutro kda kda opazujemo malo slane, po dnevu bi pa človek rekel, da sedaj ni mesec december, ampak maj. — Velika je to dobrota, in posebna božja previdnost za siromaške živinorejce, katerim je povsod to leto reje za ljubo živinico zmanjkalo, še večja pa za rokodelce in težake, ki pod milim nebom morajo za se in svojo borno obitelj kosček kruha priskerbeti, kakoršnih se v našem mestu in mestnej okolici obilno najde. — Tudi božične praznike smo imeli prav lepe in prijetne, žarko solnce nam je dobro pripekalo, in je mnogim zimsko suknjico za nekteri dan prišparalo. — Včerej jutro pa 48 minut čez dvé smo čutili potres, ki nas je zbudil iz sladkega sna. Terpel je cele 2 sekundi; čeravno nas je dobro s posteljami vred zazibal, vendar ni napravil nobene škode!

P. A. V. Grajski.

Iz Admonta na sv. večer. E. R. Ravno, ko so stavek za „Novice“ pišem, zapazim čudno klepetanje okin, vrat in drugih pohišnih reči, in kaj je bilo? Potres je bil okoli dveh popoldne, terpel je 4 ali 5 trenutkov; potem je sledil drugi okoli štirih, in tretji okoli desetih zvečer; vselej je prišel od zahoda. Proti polnoči se je zopet zemlja dvakrat zaporedama stresla, da smo se vsi prestrašili, kolikor nas je bilo sobranih pri juterni molitvi (matutinum). Vendar ni napravil nikakoršne škode. Radovedni smo slišati, ali je bilo tudi po drugih krajih kaj potresa in od ktere strani je priderdral in kakošni posebni premeni so se zapazili na zrakomeru.*)

Iz Celovca 1. januarja. — Tudi na Koroškem smo imeli 25. decembra potres. Zjutraj kmalo po drugi uri so ga čutili v Šent-Vidu nad Celovcom, kjer se je zemlja kake tri sekunde tresla. Tudi v Celovcu in Špitalu je bil potres, in kakor zvemo, so ga čutili tudi naši sosedje v gornji Avstrii. Nešreča se ni nikjer zgodila.

Iz sv. gore nad Vačami. 1. januar. Drage „Novice!“ razglasite ljudem v poduk in svarjenje naslednjo prigodbo, ki se je pretečeni advent v tukajšnji Šemniški fari pripetila. Neki ubožen bajtar je dal v peči tlak narediti in od znotrej ometati. Da bi se to polagama usušilo, ni žena njegova v peči zakurila, ampak sta si prinesla zvečer žerjavice v hišo in se zdrava spat ulegla. Drugi dan najdejo oba mertva na tléh ležati. Ogelni sopuh ju je zalopnil. Čudno je pa, da 4 leta staremu sinku, ki je pri njima ležal, ni bilo nič — mater je klical, naj ustanejo in mu dajo jesti — bilo je namreč že okoli štirih popoldne, ko so ju našli; bajta pa stoji v gerdem berlogu, čisto na samem. — Da bi take nesreče ljudi zmodrile, ne spati v presnem zidovji, in ne stanice greti z živim ogljem!

Iz Ljubljane 2. jan. — Danes so pokopali v Ljubljani 84 let starega moža in njegovo ženo ob enem. Milo je bilo viditi trupla, ki ste mnogo let v življenji bile zvezane, tudi po smerti zedinjenje pokopati nesti. — Častiti fajmošter v pokoji, gosp. Jernej Medved je umerl za vodenico

*) „Novice“ so omenile že nekterih potresov; danes povemo od najhujega na Napolitanskem. Vred.

30. dec. v Ljubljani. Neutrudljivi pisatelj slovenski, ki je pridno delal za slovník, kateri se ravno natiskuje, je tako rekoč na smertni postelji doveršil slovenski slovník rastlinstva. — Tudi gimnazialni profesor, g. **Juri Lužar** je umrl. — Pretečeno leto je še pred svojim poslovljenjem nam več žalostnih prigodkov zapustilo. Na Viču je neka ženska svojemu možu z glavicami netilnih klinčkov v božični potoci zavdala hotla. Pa božja previdnost je čula in hudobno babo posvetni pravici izročila. Predzadnji dan leta je na ljubljanskem kolodvoru delavec nekako zmés žganih pijač popil in v 4 urah je bil merlič.

Novičar iz raznih krajev.

Iz Dunaja. Z pisanjem na gosp. ministra notranjih zadev so presvitli Cesar dovolili, notranje mesto razširiti, da se s predmestji primerno sklene. Zavaljo tega bodo mestne ozidja poderli, grabne zasuli in svet na planjavi med mestom in predmestji za stavbe prodali. Kar bo denarjev iz tega prišlo, jih bodo kot stavbni zalog obernili. S tem dovoljenjem je že stara želja Dunajčanom spolnjena, ker urno narašanje ljudi tirja razširjenje notranjega mesta in njegovo zvezo s predmestji. Natanjčne občerte za izpeljanje tega dela, kateri bodo obilno plačani, zamorejo vsi umetniki in zvedenci podajati. Posebna komisija bode razsodila, kateri občerti bodo poterjenja in poplačil vredni. —

— Slavno dнарstveno ministerstvo je zaukazalo, da je paziti, da privatne osebe po mogočnosti malo tobaka iz unanjih dežel dobivajo za svojo rabo.

— Kakor nekaj let sém tudi letos oznanja društvo svetega Severina katoliškim možem duhovnega in posvetnega stanú, da jim daje priložnost, z majhnimi stroški obiskati sveto deželo o prihodnji veliki noči. Stroški so predvarjeni za vsacega brez razločka s 500 fl. Romarji bodo odrinili iz Tersta 13. marca, kamor se bodo čez dva mesca zopet nazaj pripeljali.

Iz Milana 1. decembra. Slavnemu maršalu grofu **Radecky-tu** so se pljuča unele. Nj. c. k. visokost, nadvojvoda **Ferdinand Maximilian** je, komej to zvediti, bolnika obiskal. Ravno se govori, da je slavni maršal umrl.

Iz Verone. V svoji poslednji seji je akademija za obdelovanje zemlje, za kupčijstvo in umetnijstvo imela posvetovanje zastran ustanovitve kmetijske družbe za veroneško okrajino.

Iz Ogerskega. 23. decembra so pokopali v Nagy-Körös moža in ženo, ktera sta 54 let v srečnem zakonu živela in zdaj tudi združena v boljše življenje poklicana bila. Mož je bil 85 let star, žena jih je doživela 87. Oba sta bila znana kot dobrodelna človeka in sta še v svojem življenji ondašni cerkvi 4000 fl. podarila za napravo novih orgelj.

Iz Italije. Iz Napola se piše: Naše kraljestvo je od strašnega potresa zadeto. Iz dežele nam pišejo grozne reči; pa ni mogoče natanko vse zvediti, ker so telegrafi poterгани. Južni kraji so najhuje terpeli, v severnih potresa skoro kar nič niso čutili. Najhuje se je tresla zemlja v **Ateni**. Polevica hiš se je poderlo. V Paduli jih leži 100 v razvalinah. Tudi več ljudi je pobitih, pa ne vé se še, koliko; časniki govore, da je 1000 ljudi ubitih in mnogo vasi podertih. V Napolu so ljudje samo strah prestati imeli. Kakih deset minut se je treslo. Strah je bil v Napolu nezrekljiv. Vse je hitelo iz hiš; veliko, zlasti ženskih, ki so se hotle ravno spat spraviti, je bilo v samih srajcah. Blizo do štirih zjutraj je ostala množica na cestah, ker si pred niso upali v hiše. V noči med 17. in 18. decembra je bilo zopet vse zvnaj hiš, ker so se novega potresa bali. To noč je bilo v Napolu vse kakor brez glave, samo tatje je niso zgubili; kradli so, kolikor se je dalo. Vzrok tega strašnega potresa pripisujejo temu, da se je dušek (krater)

Vezuva zasul in se ta ognobljuvež ni mogel drugače odahnuti, kakor da si je drugod pot iskal. Zdaj pa se zopet kadí iz njega, in to je ljudi nekoliko upokojilo.

— V Rimu močno govore, da bodo sv. Oče **Luciana Bonaparta**, ktereга so še le pred kratkem za mašnika posvečili, že v enem prvih zborov kardinalov za škofa in partibus inf. zvolili.

Iz Francozkega. V Parizu si pripovedujejo, da je **Lord Palmerston** te dni francozkemu poročniku v Londonu naznanil, da dosedanji angleški poročnik v Carigradu, **Lord Redkliff**, več ne pojde kot poročnik nazaj. Vganjajo, da ga bo admiral **Lyons** namestil. Pa tudi o francozkem poročniku **Thouvenel-u** govore, da bo morda že perve dni tega mesca Carigrad za vselej zapustil.

— 30. dec. so se deržavni svetovavci v Tuilerijah (cesarskem poslopji) zbrali in se odpravljenu postave zastran odertije posvetovali. Cesar **Napoleon** jim je bil predsednik.

— Rusija je vnovič pokazala, da se ne odpové tako hitro temu, česar se enkrat loti. Diplomati bodo še dolgo opraviti imeli, preden si bodo mogli v tem, kar imenujejo „orientalno vprašanje“, brez spodtikljeja odgovoriti. Ovère zastran brodarstva na črnem morji so še pri starem. V Petrogradu se obnašajo, kakor so se pred obnašali. Vojaške naselbine na kersonoškem primorji se zopet napravljajo, terdnjave mesta **Kaniš** sicer poderajo, pa luka tega mesta je vendar kupčijstvu zaperta.

— Pred nekimi dnevi je napravil bogat Rus v Parizu 12 svojih prijatlov veliko gostijo, ktera dá celemu Parizu veliko govoriti. Sténe sobe so bile z violicami in kame-liami pokrite, izšopani labudje so bljuvali lepo dišečo vodo in kočjaži so bili postreženi z jerebicami, žlahtnimi glivami in s šampanjerjem. Gostije so stale Rusa 3000 fl. našega dнарja.

— V Parizu so 25. decembra vse javne upravnije, borsa in uredništva počivale; štacune so bile skoro vse zaperte. O polnoči je bila v vsih cerkvah služba božja in ljudje so tako vrelí v nje, da se je vse terlo.

Iz Angležkega. Da je rusovski cesar izvolil poročnika (poročnik je več kakor poslanec) za London, in sicer žl. **Brunova**, to je političen prigodek neke važnosti. Od leta 1839 je imela Rusija samo poslance na Angležkem. Poslednji poročnik je bil **Brunov**, kateri se je po vsi moči prizadeval, staro prijateljstvo med Angležkem in Rusijo ohraniti. Ostal je ondi do časa, ko se je vojska med Rusi in Turki unela. Da se zdaj zopet z največjo častjo, ktero zamore poslanec doseči, namreč kot poročnik v London verne, to zamore kot terdno pričevanje veljati, da ima car **Aleksander** prijateljske misli in da dobro spozná, kaj angleški kakor tudi njegovi deržavi hasne.

— **Lord Redkliff** je pisal v London, da se bo vernil v Carigrad, naj se zgodi kar hoče, da vse odpravi, kar bi utegnilo njegovo vernitev ovérati.

— 16. januarja bo prišla kraljica iz Vindsora v London, kjer bo proti koncu tega mesca poroka njene najstareje hčere s pruskim princom **Friderikom Vilhelmom**. Nevestna obleka je neki kaj lepa; ali bo pa ljudstvu na ogled postavljena ali ne, še ni gotovo. Tudi je slišati od dragocenih daril, ktere so ptuji vladarji princeznji namenili. Dan za dnevom že zdaj prihajajo svatje v London. Brati je, da bo tudi eden avstrijskih vojvodov med njimi.

— Angleški poslanec v Teheranu v **Perzii** se je uperl zoper to, da je Emir **Nizam** za šahovega naslednika izvoljen, ker poslanec misli, da so Rusi to tako napeljali.

— Rokonači in berači na noge! Na Angležkem si jo je eden zmisllil za vas, da bodete gotovo zadovoljni. V nekem časniku je namreč brati: „Napeljevanje, v šestih urah se beračevati naučiti.“ Profesor **Lazar Roonay** se imenuje, in razglašá, da je šolo napravil, v kateri bo z